

LBRIS

We know
books

Roxana Popa

**CUM SĂ
CUCEREȘTI
UN BĂIAT**

...ȘI ALTE PLANURI EȘUATE

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Party

Părerea mea nepopulară e că lucrurile în viața asta ar trebui să fie bune, sau să nu fie deloc. Așa m-au învățat ai mei. Acum, vorba vine între noi, de la ei am învățat teoria, practica îi omoară. Începând cu numele meu și până la tot ce ține de organizare, viața lor e un haos.

Mi-au pus numele *Alexis*. E cea mai leneșă opțiune pe care au putut să o găsească. Au nimerit singurul nume din colecția limbii române care se potrivește oricărui gen ar aparține bebelușul, apoi și-au văzut de viață. Câteodată îmi imaginez că ședința lor de găsim a numelui a durat trei minute. A venit mama cu propunerea, când abia era gravidă și nu știau încă ce-o să fiu, tata s-a uitat în ochii ei ca dulceața de mure, a aprobat suav din cap și apoi au început o sesiune de sărutat pe canapea. Mă trece un fior pe șira spinării doar

când mă gândesc. Mie îmi ia mai mult de atât să-mi aleg pantofii dimineața...

Acum, dacă ai mei au dat-o în bară cu numele (*no worries*, e doar cel mai important aspect din viața unui om), atunci mi-am luat asupra mea responsabilitatea de a face tot restul lucrurilor ordonate și să fac întotdeauna alegerile bune.

Nu-ți închipui că *alegeri bune* înseamnă că sunt copilul ăla care nu zice nimic și bea numai apă plată. Berea care e în mâna mea acum te-ar contrazice vehement. La fel și celelalte încă vreo trei sticle pe care le-am băut până acum. Și e abia nouă seara.

Dar am un motiv bun pentru care aleg să-mi amețesc puțin neuronii în seara asta. Robert.

Da, știu, poate că e penibil și predictibil și poate spui *Evident că un băiat ți-a sucit mințile, Alexis, doar ai șaptespe ani, totul în viața ta acum e numai despre băieți și prieteni*. Aș putea spune că n-ai dreptate, dar aș minți. Așa e. Însă nu l-ai cunoscut pe băiatul ăsta. E definiția perfectă a ceea ce înseamnă *numa' bun*. E atât de bun, încât, dacă aș putea, aș mușca din el ca dintr-un foietaj de patiserie.

Dar nu pot să fac asta *încă*. Pentru că nu e *încă* prietenul meu. Dar la asta muncesc acum. Și dacă planul meu nu va da greș, Robert va fi al meu în foarte scurt timp.

Mă bâțâi ușor în ritmul muzicii de petrecere, prefăcându-mă că nu mă uit înspre celălalt colț al livingului și că sunt interesată de turnul de CD-uri aranjate în formă de ADN. E un vestigiu istoric care aparține tatălui lui Robert și, probabil, singurul lucru demodat din toată casa

lor. Livingul spațios e tot în alb și nuanțe de crem. Până și canapelele. Singurele accente de culoare sunt plantele cu frunze verzi, imense, pasiunea doamnei Munteanu, mama lui Robert. Până și bradul de Crăciun are decorațiunile în diverse variațiuni de alb.

Robert e și el cu o bere în mână (o bere cu tequila, care mie îmi face greață – din păcate, nu ne potrivim și la gusturile pentru băutură, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta), și vorbește cu gașca lui de băieți, în care s-a băgat, ca musca-n lapte, Geanina.

Geanina e colega lui de clasă, cu un an mai mare decât mine. E mai înaltă decât mine, are părul blond-murdar foarte lung și lăsat desprins pe spate. Nu-mi place de ea. Își poartă rochiile scurte, decolteul și cupa B cu mai multă încredere decât mine. Nu e pe lista de antagoniști încă, e prima oară când o văd în grupul nostru de prieteni, dar, la cum se gudură pe lângă Robert, se îndreaptă vertiginos spre un loc fruntaș pe lista mea neagră.

Suntem opt oameni la această petrecere de semi-Crăciun, toți într-o stare de ebrietate mai mult sau mai puțin avasantă. Singurii care dansează sunt Radu și Misha, care abia s-au combinat, după o (prea) lungă perioadă de tatonare și acum nu-și pot ține mâinile departe unul de celălalt. Ieri am intrat oficial în vacanța de iarnă. Ne-am văzut cu toții zilnic la școală până acum, dar cum părinții noștri au petrecere la birou în seara asta, Robert și Lena au profitat de ocazie ca să ne distrăm și noi la o ieșire a noastră.

Ai zice că toată treaba cu plăcutul lui Robert ar trebui să

fie mult mai ușoară dacă te uiți de departe la realitate: e în același liceu cu mine; părinții lui și părinții mei sunt prieteni de familie și directorii aceleiași firme. De fapt, taică-su e CEO, iar tatăl meu e CFO, ceea ce înseamnă că tatăl lui vrea chestii și tatăl meu îi zice dacă are sau nu bani pentru ele. Și, de departe cel mai mare avantaj ar trebui să fie că Robert e fratele geamăn al prietenei mele cele mai bune. Dar, îți zic, chiar nu e atât de ușor precum pare.

“Închide gura, vezi că-mi faci inundație în casă și dup-aia frate-miu nu o să mai vrea să se combine cu tine.”

Vocea Lenei mă scoate din transa mea de a privi fix pe lângă Robert și întorc grăbită privirea spre turnul de CD-uri. Prietena mea cea mai bună sprijină un cot pe umărul meu și se preface interesată de artefactele tatălui său.

“De ce nu te duci la el?”

“Lasă-mă, că știu eu ce fac,” îi zic, în șoaptă. De fapt, e o mare minciună. “Nu pot să mă bag în seamă așa.” Partea asta măcar e adevărată.

“Hai, fată, că te cunoaște, nu e ca și cum te duci la vreun străin!”

Lena mă trage de mână și mă întoarce cu fața spre ea. Părul ei drept, blond, scurt până la umeri, strălucește de la fixativul cu sclipici. Rochia aurie cu paiete reflectă și ea albastrul pâlپător de la jocul de lumini din livingroom. I-am spus că ținuta i s-ar potrivi mai degrabă la petrecerea de Rev, dar a dat din mâini ca și cum ar ști ea mai bine.

“Deci nu, nu pot să fiu doar *prietena mai mică a lui sor-mea*. Eu vreau să fiu *tipa aia bună de care-mi place*. Și

ca să ajung acolo, trebuie să-l fac să-i placă de mine.”

Îmi trag subtil de fustă în jos. E mai scurtă decât îmi este comod. Eram sigură că nu o să mă ajute, dar e prea târziu pentru regrete.

“Mhm, și cum ai de gând să faci asta din cealaltă parte a camerei?”

Deschid gura să-i răspund, dar nu iese niciun sunet afară. Am zis că am un plan, dar adevărul e că planul meu are câteva lacune.

Pasul 1: mergi la petrecere la ei acasă.

Efectuat. Sunt aici. Prezentă.

Pasul 2: bea niște alcool să-ți faci curaj.

Efectuat bine de tot, simt vaporii cum îmi circulă prin vene și mă fac să mă bâțâi de pe un picior pe altul.

Pasul 3: dă-te pe lângă Robert și fă-l să spună că ești o tipă foarte mișto și interesantă.

Pasul ăsta părea destul de evident acasă, când l-am pus pe hârtie, dar acum nu mai sunt de aceeași părere.

“Știi ce ai tu nevoie?” întreabă Lena, cu o față care-mi spune că asta a așteptat până acum.

“Hmm?”

“Să te relaxeezi! Uite ce-am găsit!” prin fața mea, între degetele Lenei, se plimbă ceva ce seamănă periculos de mult cu două țigări de marijuana.

“Yeaaah, nu cred că e o idee bună pentru mine.”

“De ce nu? Cine știe, poate vă conectați la un fum...”

“Lena, nu fumez jointuri, oricât de mult le-ai flutura prin fața mea.”

Oftează și bagă țigările în geanta aurie pe care o are trecută de-a curmezișul peste umeri.

“Biiine, fetiță bunuță, fii plictisitoare!”

Dau ochii peste cap. Remarcile prietenei mele nu mă afectează. Așa e ea, directă. Spune tot ce-are de spus, se eliberează de energia negativă și apoi își vede de viață.

“Hai că am o altă idee. Pariu că pot să găsesc cheia de la dulapul cu băuturi al alor mei și să scot de acolo ceva care să-ți dea curaj?”

Nici altă băutură nu mai am nevoie. În niciun caz tărie după atâta bere, dar zâmbesc și o urmez până în fața ușii care știu că duce în biroul tatălui său.

Lena nu se dezice de promisiune. După o căutare nu prea îndelungată, găsește cheia de la bar într-unul dintre sertarele de la biroul de lemn masiv și iese victorioasă cu ea în mână.

“Cine vrea niște băutură adevăratăăă?!” strigă în sufragerie cu cheia ridicată deasupra capului.

Deși Lena și Robert sunt gemeni, nu am observat la ei o conexiune specială. În afară de înclinația pentru băuturi, petreceri și plăcerea deosebită de a le face părinților o viață grea, nu prea au nimic în comun. Probabil la vârsta asta nici nu e nevoie de mai mult.

Când Lena face anunțul către mica adunare din living, Robert ridică privirea pe sub genele alea lungi ale lui și strigă peste muzică, doar puțin uimit:

“Ai găsit-o?!”

Lena nu-i răspunde. Se îndreaptă languros spre dulapul

cu băuturi și bagă cheia în broască. Ușa glisantă de sticlă a dulapului modern se dă la o parte victorios. În jurul nostru se adună și restul, aplecați să vadă mai bine sortimentele expuse. Robert vine lângă mine, singurul care stă drept, cu mâinile în buzunare, mândru, ca și cum victoria i-ar aparține chiar lui. Inspir adânc și, deși parfumul lui se amestecă cu al celorlalți, îl simt, îl cunosc, după atâtea zile de mers împreună la școală, și îmi face stomacul să danseze în ritmuri sălbatic. Ridic puțin degetele de la mâna dreaptă, poate mâna lui e aproape de a mea și aș putea să-l ating. Hei, cine știe, poate s-ar uita apoi în jos, la mine, mi-ar zâmbi așa frumos, într-o parte, și apoi m-ar lua de mână.

“Deci avem așa,” vocea Lenei mă scoate din reverie. Degetele mele nu au atins mâna lui Robert, dar prezența lui în dreapta mea e în continuare paralizantă. “Vodcă, gin, tequila și... o sticlă de absint!”

Ovațiile care vin din partea găștii sunt asurzitoare. Cred că au băut deja prea mult, fix tărie ne mai trebuie acum...

În ciuda protestelor mele că nu putem bea absint pentru că s-ar observa că e luat din sticlă, Lena insistă că știe ea ce face. Ia un pahar, pune lichidul verde de două degete în pahar și bagă sticla la loc, evident mai goală. Sper doar că părinții ei să nu se supere prea rău.

Pentru vodcă le-am dat eu soluția salvatoare. În loc să umple sticla cu apă și să dilueze tăria după ce bem noi, le-am zis să toarne tot alcoolul într-o sticlă goală, iar sticla de vodcă să o umple cu apă și să o pună la loc fix cum era.

Sugestia, deși nu-mi este în caracter, a fost primită cu urale și un zâmbet din partea lui Robert.

Am sărbătorit și eu cu o gură de absint (nu înțeleg de ce ar bea cineva așa ceva din proprie inițiativă) și mai multe guri de vodcă, să nu-mi mai zică Lena că-s fetiță bună... După toate astea, la 23:30, destul de amețită și cu o vagă senzație de greață, m-am urcat într-un Uber și am plecat acasă. Fără să fi schimbat vreo vorbă cu Robert. În urma mea, încă se turnau shoturi de vodcă, deși conversațiile nu mai aveau demult sens.

2.

O veste proastă și una și mai proastă

Nu mai beau în viața mea! Jur. În viața vieților mele nu mai beau atâta vodcă. Sunt trează de o oră, deja am băut doi litri de apă, dar arșița din gât nu s-a potolit. Îmi propun să caut din nou pe Google metode de a bea fără să devin mahmură după. Îmi amintesc vag ceva despre a combina apă cu tot alcoolul ingerat, dar, aparent, prima căutare nu m-a impresionat atât de mult încât să-mi amintesc soluția salvatoare și aseară. O să-mi fac o schiță și am să mi-o lipesc pe perete, deasupra biroului, fix lângă schema despre cum să treci de la părul scurt la părul lung în patru pași.

Mă uit la ea printre gene, ca să mă concentrez la orice altceva în afară de durerea de cap. Pe niște foi galbene

precum părul meu am scris cu markere colorate:

Pasul 1. Când părul tău crește, experimentează cu stilurile.

Am făcut asta. În istoria prieteniei mele cu Lena, se traduce prin evul clămițelor și al eșarfelor colorate.

Pasul 2. Fă-ți o tunsoare bob.

La etapa asta sunt acum, și-mi place cum arată și, deși planul meu e să ajung din nou la părul lung, mi-e puțin dor de pălării și clămițe.

Pasul 3. Fă tranziția de la bob la lob.

Lob înseamnă long bob. Asta e partea când va trebui să-mi ondulez vârfurile ca să nu arate rău până crește peste umeri.

Pasul 4. Părul lung.

Aici părul crește destul încât să-l pot prinde în codițe, să mi-l împletesc sau să-l stilizez cum vreau eu.

Strâng din ochi, cu capul pe birou, nu mă pot gândi la altceva decât cum îmi zvâcnește acum fiecare fibră din creier. Lângă mine e agenda cu unicorni și pixul pufos cu care încercam să rafinez planul de a-l cuceri pe Robert în vacanță. Dar, spre deosebire de crescutul părului, soluțiile pentru Robert nu se găsesc pe WikiHow. Din căștile lăsate în jurul gâtului se aude subtil sunetul ploii. E sunetul meu de relaxare și concentrare.

O bătaie în ușă care îmi ajunge până adânc în creier mă trezește din starea de amorțeală. Ai mei tabără în cameră, ținându-se de mână. De obicei le atrag atenția despre afișarea iubirii în public, dar sunt prea mahmură ca să mai protestez.

“Ce-i cu întunericul ăsta aici, dă draperiile deoparte!”

Deși replica era îndreptată spre mine, mama se duce direct la geam și trage draperiile groase. Lumina fadă, de cer înnorat de iarnă, mă orbește. Fac ochii mici și scot un sunet de câine rănit. Mamei nu pare să-i pese. Îl ia pe tata de mână din nou și se așează pe pat, cu fața la mine.

“Puiuț, avem o veste bună și una rea, cu care vrei să începem?”

Tata se holbează la mine de parcă el chiar ar aștepta un răspuns. Eu mă uit la fel de nedumerită la ei, încercând să-mi dau seama despre ce vorbesc. Mă doare capul de parcă m-ai fi lovit cu un ciocan și fiecare efort de gândire în plus se simte ca o nouă lovitură. Nu cred că divorțează, la cum se țin de mână, deși i-am auzit certându-se mai des în ultima vreme.

“De fapt,” îmi întrerupe mama șirul gândurilor, “avem două vești bune. Dar a doua e doar o posibilitate.”

“Există o probabilitate, dar încă nu e sigur.”

Ai mei sunt cuplul ăla pe care îl știi din liceu, care sunt atât de dulci, încât faci diabet doar privindu-i. Își completează propozițiile unul altuia și se uită unul la altul de parcă ar afla acolo răspunsul la toate întrebările universului. E de-a dreptul dezgustător.

“Păi? Spuneți-mi odată!” Stau pe scaunul de la birou, acum întors spre părinții mei și încerc să nu mă dau de gol cu cât de mult am băut. Nu e ca și cum am interzis la băutura, dar la cum mă simt acum, presimt că aș porni o altă discuție despre *cumpătare*. Mama și tata își mai aruncă încă o privire, și tata e cel care își drege glasul și vorbește.